

 HARLEQUIN®

 JALOOLINE ROMAAN

*Maskiga
kättemaksu-
ingel*

Margaret McPhee

Margaret McPhee
HIS MASK OF RETRIBUTION
2012

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

© 2012 by Margaret McPhee
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E09279014
ISBN 978-9949-25-603-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Autori märkus

Te kohtusite leedi Marianne Winslow' ja tema riukalise perekonnaga esmakordselt romaanis „Hertsogi armukese paljastamine”. Marianne pidi algusest peale saama oma loo ja teie, lugeja, selgituse, miks tema isa ja vend varasemas raamatus niimoodi käitusid. Aga mul oli tema jaoks vaja erilist kangelast. Ma leidsin ta pikas, tõmmus ja nägus maanteeröövli – Rafe Knightis. Need kaks väärivad kindlasti armastust ja õnnelikku lõppu. Siin on siis Marianne'i ja Rafe'i lugu. Loodan südamest, et see teile meeldib.

Pühendatud E-le

Esimene peatükk

Hounslow' nõmm, London – 1810

See päev oli pulmade pidamiseks ideaalne.

Oktoobrihommik oli karge ja päikseline. Sinine taevas oli pilvitu. Hounslow' nõmm oli roheline ning nõmme ääristavad tammed ja pöögid olid muutunud kaunilt punaseks ja kuldseks. Aga leedi Marianne Winslow, kes istus üle nõmme kihutavas tumedas vapimärgiga tõllas, ei pannud seda ilu üldse tähele.

„Palvetagem, et Pickering meid ikka veel kirikus ootab. Ma ei imestaks, kui ta on meelt muutnud ja koju läinud. Ja kes saaks seda talle pahaks panna? Ta on ju ometi uhke mees. Mida sa seal magamistoas üldse nii kaua tegid?” George Winslow, Misbourne'i krahv, tõmbas taskust välja kella ja klõpsas kuldse kaane lahti.

Marianne mõtiskles selle üle, mida ütleks isa siis, kui teaks tõde – et ta oli viimased kaks tundi peeglistse vaadanud ja mõelnud, kuidas saab ta abielluda mehega, keda on kohanud ainult kaks korda, kes oli peaaegu sama vana kui isa ja kes piidles teda, justkui olnuks ta mingi hinnaline mära. Aga isa ei oodanud temalt mingit vastust.

„Me oleme nelikümmend viis minutit hiljaks jäänud ja pole veel isegi Stainesis.” Krahv klõpsas kaane kinni ja pistis kella tagasi kuuetaskusse. „Taevane arm, plika! Pärast Arlesfordi fiaskot ei saa me Pickeringi kaotada.”

„Isa... mis puudutab härra Pickeringiga abiellumist... ma pole üldse kindel, et ma suudan...”

„Marianne, ema juba selgitas sulle, et sinu tunded on põhjustatud pulmade eelsest närveerimisest ja sedasama elavad läbi kõik noored daamid. Me oleme kõigest sellest juba rääkinud.”

„Jah, aga...”

„Aga?”

„Kui ma härra Pickeringiga kihlusin, arvasin, et harjun nii temaga kui mõttega abielust. Aga mul on vaja rohkem aega. Sellest, kui ta mulle sõrmuse andis, on möödas vaevalt kuu.” Marianne heitis pilgu raskele pitserisõrmusele oma sõrmes.

„Marianne, kuu on kihlatud olemiseks täiesti mõistlik aeg.”

„Aga isa, ma ju õieti ei tunnegi teda.”

„Sa õpid teda üsna pea tundma ja Pickering pole nõudlik mees. Ta on sinu vastu lahke.”

Pickeringi kuldne sõrmus sädeles päikese käes.

„Ma saan aru, et ta pole just kõige nägusam peig,” ütles isa, „kuid ta on kindlustatud, toetav ja usaldusväärne. Pickeringil on tohutu varandus ja ta on seltskonnas kõrgelt hinnatud, ent tal on ka mõjuvõimu. Selle liidu mõistlikkust ei sea kahtluse alla keegi.” Krahv vaikis. „Pulmad tulevad. Ära nüüd räägi sellest rohkem ja tee, nagu sul teha kästakse, mu laps.”

Marianne silmitses pruudikimpu, mida hoidis oma niiskete pihkude vahel, kahvatu roosasid roose, mis olid sel hommikul kasvuhoonest toodud, ja tillukesi valgeid kips-

lilli. Ta teadis kõiki isa argumente ja ka seda, et isal oli õigus. Aga kõik see ei teinud Charles Pickeringiga abiellumist talle sugugi vastuvõetavamaks.

Tõld võttis kurvi liiga kiiresti ja istmelt libisemise vältimiseks haaras Marianne käetugedest, seejuures aga paiskus tema pruudikimp põrandale.

„Isa, palun, kas me ei võiks vähemalt natuke aeglase-
malt sõita?”

„Meil pole aega raisata, Marianne. Kui Pickering abiellust loobub, läheb see meile kalliks maksmaks.” Krahv vaatas mujale ja tema silmis oli iseäralik pilk. Marianne nägi, kuidas isa suu pingule tõmbus, ja siis paistis krahv mõtteid ärkavat ning jätkas: „Kutsar sai juhised kulunud aeg tasa teha. Pealegi pole Hounslow’ nõmm koht, kus uimerdada, isegi mitte päevalges.” Ta tõstis tolmus vedeleva lillekimbu üles ja andis selle uuesti tütre kätte.

Marianne värises. „Sa ei mõtle ju ometi, et see maanteeröövel...”

Aga isa katkestas teda. „Teeröövlist pole juba üle kahe kuu kippu ega kõppu kuulda olnud. Nüüd, kus ratsapatrull teda varitseb, on ta kindlasti mujale rännanud. Ja isegi kui ta veel siin on, on kellaeg liiga varane. Ta purjutab kahtlemata alles mõnes kõrtsis ega oota siin nõmmel ekstra meid. Ma ei saa riskida sellega, et kaotan Pickeringi.”

„Alati sõltuvad kõik asjad minu abiellumisest,” vastas Marianne raske südamega ja vaatas välja.

„Marianne.” Isa ohkas ja võttis tema käe oma pihkude vahele. „Sa ju tead, et oled mulle kõige kallim.”

Marianne noogutas.

„Tead, et kõik, mis ma teen, on sinu hüvanguks?”

„Jah, isa.” See oli tõsi.

„Usu siis mind, mu armas, kui ma ütlen, et Pickeringiga abiellumine on parim lahendus.”

Marianne noogutas uuesti. Ta abiellub Pickeringiga, sest isa korraldas asjad nii ja see on õige tegu, mis sest, et selle mehe naiseks saamine täitis tema südame hirmuga.

Tõld aeglustas kitsa sillani jõudes sõitu ja päike säras läbi akna ning valgustas isa naeratavat nägu. Marianne nägi päikesekiirtes heljuvaid tolmukübemeid, ta nägi õrnust isa silmis. Isa käed olid tema käte ümber soojad. Kogu maailm näis vaikivat ja rahunevat. Tõllarattad jäid vait. Isegi linnud ei laulnud enam. See hetk oli täis puhast päikesekuldset rahu.

Siis kõlas püstolipauk ja lahti läks tõeline põrgu.

Tallipoisid karjusid ja kutsar vandus, enne kui kõlas vali mütsatus. Hobused hirnusid. Tõld vappus ja jäi seisma. Midagi rasket lajatas vastu tõllakülge ja Marianne võpatas. Ta vaatas müra suunas ja nägi silmanurgast, kuidas tume vari aknast möödus. Kostis kabjaplaginat ja karjeid ning jooksmist. Siis saabus vaikus.

Isa otsis uksetaskust välja oma püstolid ja oli valvel, püstol kummaski käes, silmad vilamas närviliselt uksele, ta ootas.

Marianne kuulis omaenda südame pekslemist ja isa rasket hingamist.

„Maanteeröövel...” sosistas Marianne. „See peab olema tema.”

Isa lõuapärad olid kramplikult kinni. Ta ei vastanud midagi.

„Anna üks püstol mulle, isa. Palun.”

„Ära ole rumal, Marianne,” nähvas isa, pigistades püstolipärasid nii kõvasti, et tema sõrmenukid olid valged.

Nad ootasid, kuid midagi ei juhtunud.

Nad ootasid ja sekundid venisid; hirm ja õud olid pea-aegu väljakannatamatud. Isa tundis tõenäoliselt sama, sest ta sosistas vaikselt: „Tule, näita ennast.” Kuid kes või mis seal väljas ka polnud, ei mõjutanud isa sõnad teda ennast ilmutama.

Miski ei liikunud. Polnud mingit vilksatustki. Õhk oli pingest nii paks, et Marianne kartis, et lämbub selle kätte. Aeg seisis paigal ja Marianne hoidis hinge kinni.

Midagi ei juhtunud.

Marianne mõtles, kas nende ründaja oli ehk põgenevad, kas nad olid äkki omapead. Isa mõtles ilmselt seda sama, sest ta heitis Marianne'ile pilgu ja raputas vaikselt pead ning Marianne mõistis, et isa käskis tal vaikida. Ta noogutas ja nägi isa ukse poole kummardumas just sel hetkel, kui uks lahti tõmmati.

Isa püstol tulistas, selle müra oli väikses tõllas kõrvulukustav, nii vali, et Marianne'i kõrvad valutasiid kärgatusest ja tema silmad jooksiid sinise suitsupilve tõttu vett. Tema ninasõõrmeid ja kõri kõditas kibe püssirohulõhn. Marianne tahtis tõusta, kuid isa haaras tal randmest ja surus ta tagasi istmele.

„Püsi oma kohal, Marianne!”

Püstolipaugule järgnenud vaikus näis olevat sama vali, kui oli olnud kärgatus ise. See sisises Marianne'i kõrvus ja näis vibreerivat kõigis tema kontides. Ta nägi läbi suitsupilve ukseavas vilksatamas mingit varju ja kuulis mehe kähedat sosinat.

Isa tulistas teisest püstolist varju suunas ja hüppas avatud uksest välja.

Midagi lajatas ukse kõrvale, vastu tõllaseina, ja tõld löi vankuma, justkui oleks seda millegagi visatud. Marianne

kuulis, kuidas keegi valust oigas, ja tema süda vajus saapasäärde.

„Isa?” Ta otsis tõllauste taskuist varupüstolit, kuid isa polnud olnud nii ettenägelik. Nii haaras Marianne oma seelikusabadest ja koperdas ukse juurde, tallates meeletlikult isa päasta soovides jalge alla oma roosa-valge kimbu. Suitsupilv hakkas hajuma ja kui ta tõllast välja hüppas, nägi ta juba päris selgesti.

Hobused olid lahti päästetud. Kusagil polnud jälgegi kutsarist, tallipoistest ega lakeidest. Isa toetus vastu tõlda, näost kaame ja veri suunurgast nirisemas, silmad vägivallaga ähvardavalt tumedad. Marianne teadis, et maanteeröovel on seal, teadis, et mees vaatab teda kusagilt selsamal hetkel, kuid ta ei suutnud pilku pöörata. Marianne'i süda tagus metsikult; hirm pulseeris tema veresoontes ja ta kartis vaadata, kuigi teadis, et peab seda tegema. Ta hingas sügavalt sisse, et tärkavat paanikahoogu maha suruda, ja tõstis silmad aeglaselt isa pilgu suunas pikale tumedale maanteeröövile.

Mees oli riietatud musta, tal oli seljas pikk päevinäinud sinel ja selle all kitsenahast ratsapüksid. Röövli saapad olid kulunud, nahk oli pikast kandmisest mitmest kohast katki. Isegi mehe kindad olid tumedad ja vanad, palju kantud. Peas kandis ta vanamoodsat kolmnurkset kaabut; ka see oli must ja klappis tema ülejäänud riietusega ning selle all paistsid Marianne'ile silma ebamoodsalt pikad juuksed, mis olid tumedat mahagonivärvi. Marianne'il kulus kõige selle hoomamiseks vaid hetk, pelk pilk, sest ta oli kesken-dunud tumedale rätile, mis oli seotud mehe näo ette, varjamaks tema identiteeti.

Marianne'i süda oli kokku tõmbunud ja tema jalad värisesid elevandiluugarva roosamustrilise siidseeliku all. Tema

pilk peatus hetkeks rätikul, kuid siis võttis ta julguse kokku ja tõstis pilgu mehe silmadele.

Maanteeröövli silmad polnud julmad ega kahvatud, need olid soojad ja pruunid kui mesi ning mehe pilk, mis hoidis teda silmi ära pööramast, oli kindel ja julge. Marianne tundis oma südant lööki vahele jätvat ja värin jooksis mööda tema selgroogu alla. Ta ei teadnud, kas see oli tingitud šokist, kergendustundest või hirmust või nende kolme kombinatsioonist.

„Mida kuradit sa tahad?” urises isa röövlile otsa vaadates.

Maanteeröövel pööras silmad ära ja lasi Marianne'i pilgu vabaks ning alles siis taipas Marianne, et mees hoidis kaht püstolit, mis olid mõlemad suunatud tema isa südamele.

Marianne ei näinud räti varjust mehe suud, kuid teadis, et röövel naeratas selle küsimuse peale. Mees naeratas, kuid kui ta isa poole vaatas, polnud tema silmis kübetki rõõmu.

„Andke mulle oma vara.” Mehe hääl oli vaikne ja karm, ta oleks justkui sosistanud.

„Sa veel nead seda päeva, kui sa valisid röövimiseks minu, närukael selline.”

„Seda ma ei usu.” Mees tõmbas püstolid vinna.

„Mu tütar on teel oma laulatusele.” Kui isa oli arvanud, et suudab röövlit veenda, oli ta küll eksinud, sest mees ei pilgutanud silmigi. Tema pilk oli endiselt jäine ja järeleandmatu.

„Mul on koti sees raha.” Isa kohmitses taskutes ja tõmbas välja väikse pruunist nahast pauna. „Säh.” Ta viskas selle röövlile. „Võta ja tee, et sa kaod.” Kott kukkus nende vahele murule.